

หนึ่งหัวใจ สามสายใย กับความรักที่ไม่มีวันสมบูรณ์แบบ
อย่าอายหากคุณจะร้องให้กับนวนิยายเรื่องนี้

...พรากรัก ตัวอย่าง

จิตร

พรากรัก

เขียน : จิรวัดมน์ ไตรภุทธ (จิไตร)

พิสูจน์อักษร : ศิริพร ศรีนาค

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย

ติดต่อผู้เขียน : jtthailand@hotmail.com

หรือโทร ๐๘๑-๐๑๙-๘๒๒๙

ตัวอย่าง

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

จิรวัดมน์ ไตรภุทธ

พรากรัก

400 หน้า

ISBN 978-616-7019-37-6

คำขอบคุณจากใจผู้เขียน

ขอขอบคุณพยานุชณะและสระทุกตัวที่มีไว้ให้เราได้สร้างสรรค์ผลงาน
ขอขอบคุณพ่อแม่และครูอาจารย์ที่สอนเราให้อ่านเขียนเป็น
ขอขอบคุณกวีไทยสุนทรภู่ ที่ทำให้เราได้ภาคภูมิใจว่าชาติไทยเอง ก็มี
ศิลปินและนักกวีที่ยอดเยี่ยมไม่แพ้ชาติอื่น

ขอขอบคุณนักเขียนที่ยอดเยี่ยมทั้งหลาย ที่นำพาความรู้และ
จินตนาการมาให้ข้าพเจ้า

ขอขอบคุณเทคโนโลยีที่ทำให้การเขียนดูเป็นเรื่องง่าย จนบางครั้ง
คิดว่าตนเองไม่ใช่นักเขียนแต่เป็นนักพิมพ์หรือเปล่าหนอ

ขอขอบคุณเพื่อนๆและผู้คนมากมาย ที่มอบความรักและความเอา
ใจใส่มาให้อย่างมากมาย จนหลงคิดไปว่า โลกนี้ช่างใสมากจริงๆ

ขอขอบคุณความพยายามของตัวเองที่ไม่สลายไปตามกาลเวลา
จนกว่าความฝันจะสำเร็จ

และสุดท้ายที่จะลืมไม่ได้ คือคุณผู้อ่านที่(แม้จะ)หยิบยกรับหนังสือเล่ม
นี้ขึ้นมาเพียงชม หรือถ้าจะให้ดีนำมันกลับไปที่บ้าน(จ่ายตังค์ก่อนนะ)
แล้วนั่งอ่านอย่างใส่ใจ แค่นี้คุณก็ได้มอบกำลังใจให้แก่นักเขียนคนนี้แล้ว

ขอบคุณครับ

จิไตร

รักแล้วร้าวรานใจใยใจรัก
รักหนอรักรัดร่างทวนทวย
รู้รักหรือรักรู้ไร้ความหมาย
เรียงรายไว้รับรู้ร่างลากัน

จิไตร

My diary

ถ้า.....เป็นคำที่แสนเจ็บปวดที่สุดในยามที่เราต้องการเปลี่ยนอดีตอัน
ขื่นขม

แต่ในขณะที่เดียวกันคำว่า.....ถ้า มันก็ปลุกเร้าผลักดันให้เรา
ก้าวเดินต่อไป แม้เราจะยังไม่แน่ใจในเส้นทางก็ตามที่

ถ้า.....คือคำที่จะอยู่กับเราไปชั่วชีวิต ทั้งคอยเกื้อหนุน
รวมทั้งทรมาณเรา

ตัวอย่าง
รรินทร์

1 มกราคม 2550

23.00 น.

บทที่ ๑
สะพานรัก

บรรยากาศยามเย็น แดดอ่อนแรงไร้แรงแผดเผาในห้วงช่วงเดือน นสี
ของไทย สายลมพัดพริ้วหอบหิ้วความร้อนให้หนีหายกระจายไป ต้นไม้
น้อยใหญ่อดจ่อม ห่มน้อยห่มน้อยไร้ใบเขียวผลิหนาแต่งแต้มยามห่าง
หายจากฤดูฝน คงมีก็แต่ใบเหลืองอมเทาที่รอเพียงวันร่วงหล่นลงสู่พื้นดิน
เพื่อทำหน้าที่อันมีคุณค่าต่อไป

ณ เมืองหลวงของประเทศไทย กรุงเทพมหานคร ช่วงเดือนสี่ตามปี
ปฏิทินสากลหรือเดือนห้าตามปีปฏิทินไทยแท้ดั้งเดิม มีเทศกาลที่ผู้คนนับ
ล้านไม่ว่าจะในแดนหรือต่างแดนเองก็ตาม ต่างมุ่งหวังที่จะให้วันแห่งความ
หรรษานี้เน้นเวียนบรรจบครบอีกครั้งในรอบปฏิทิน คงจะเป็นวันใดเสียมิได้
นอกเสียจาก วันขึ้นปีใหม่ไทยหรือวันสงกรานต์นั่นเอง และในวันนี้เองที่
ผู้คนมากมายหลายตาต่างเห็นพ้องกันอย่างมิได้นัดหมายที่จะกลับคืนสู่
เหย้าบ้านเกิดตามแต่ที่ตนจากจรมาด้วยความคึกคึกในอ้อมกอดของผู้อัน
เป็นที่รักซึ่งกำลังรอดนอนอยู่

ฉะนั้นแล้ว ในวันแห่งความสุขสันต์หรรษานี้เองจึงปรากฏเพียง
รอยยิ้มอย่างหน้าชื่นตาบานในแทบจะทุกหัวระแหงที่มองรอบออกไป
รอยยิ้มพิมพิไฉ่แสดงออกถึงความเป็นคนไทยแท้ สัญญาลักษณะที่ผู้คนทั่ว

โลกนับล้านต่างขนานนามให้ประเทศไทยว่า **สยามเมืองยิ้ม** โดยมีต้องเสียดต่างค์แดงเดียวทำการประชาสัมพันธ์

รอยยิ้มหลากหลายรูปแบบจากหลายใบหน้าสะท้อนทั่วทุกพื้นที่ของเมืองกรุงที่มีแต่ความโกลาหลวุ่นวายในแทบทุกนาที่ของลมหายใจเข้าออกรอยยิ้มเป็นสิ่งบ่งบอกถึงความสุข รอยยิ้มเป็นสิ่งแสดงความอาทรเกื้อกูลแก่ผู้อื่น รอยยิ้มแสดงออกไปในแนวโน้มสร้างสรรค์ ดังนั้นไม่ว่าใคร ณ ที่ใดจึงต่างใช้มันเพื่อแสดงความสร้างสรรค์ของตนออกมา

แต่กลับมิใช่เธอผู้นี้ ณ เวลานี้.....รรินทร์

รรินทร์ยืนเหม่อมองผิวท้องถนน ที่เอียงจากคลินิกนิรนามซึ่งอยู่ไม่ไกลไม่ไกลโรงพยาบาลจุฬาฯ เธอเพิ่งรู้สึกตัวเมื่อครุ่นนี้เองว่าเธอเดินใจลอยห่างจากจุดหมายที่จะข้ามไปยังฝั่งตรงข้าม ไปยังสวนสาธารณะลุมพินี สถานที่นัดหมายใครคนหนึ่ง ซึ่งแต่ก่อนเธอเคยหมายมั่นที่จะให้เขาเข้ามาดูแลหัวใจเธอ แต่วันนี้ความมุ่งหมายนั้นกำลังจะพังทลายลงในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า เพราะเธอกำลังจะเดินไป... เพื่อบอกเลิกกับเขาชายผู้แสนดีคนนั้น

ปิ่นนนน! เอี้ยดด!

เสียงแตรรถยนต์ดังขึ้นลากยาวและจบลงด้วยเสียงล้อรถบดถนนที่ดังสนั่น จนแทบแก้วหูผู้คนที่สัญจรผ่านไปมาทั้งบนรถประจำทางและริมบาทวิถี ต่างหันมามองตามเป็นตาเดียว ยานพาหนะสุดหรูราคาแพงที่มีเพียงไม่กี่คันในโลก หลังจากที่สะบัดหัวรถเพื่อหลบเลี่ยงหญิงสาวที่กำลัง

จะข้ามถนนโดยมิดูตาม้าตาเรืออย่างกะทันหัน ก็จอดอยู่ข้างบาทวิถีซึ่งห่างจากหญิงสาวผู้ถูกเฉี่ยวไปไม่ถึงร้อยเมตร หญิงสาวผู้ซึ่งเธอเองก็มีได้ทันระวังตั้งตัวจากรถที่พุ่งตรงมาด้วยความเร็วสูง บนท้องถนนอันว่างเปล่าของช่วงวันหยุดยาวในเดือนเมษายน ก็พลันเซกลาล้มลงในที่สุด

“อะไรวะ ตายมัยเนี่ย เธอลงไปดูหน่อยซิ ” ชายหนุ่มหันไปบอกหญิงสาวที่นั่งอยู่ด้านข้าง

“อะไรกัน! ทำไม่ต้อง...” หญิงสาวหน้าตาจัดจ้านหยุดประโยคแย้งไว้กลางคัน เมื่อหันมาเจอสายตาแน่นิ่งเย็นชาของชายหนุ่มทำให้เธอจึงต้องเป็นฝ่ายลงไปอย่างไม่เต็มใจในนัก เธอคิดว่ากระเป่าถือสุดหรูยี่ห้อดังติดลงไปกับเธอด้วย จากนั้นเปิดประตูและเดินกระแทกเท้าที่หุ้มด้วยรองเท้าส้นสูง ซึ่งดูเข้ากับชุดรัดตัวสั้นजू ส่งให้เธอเหย้ายวนในสายตานุรูปเพศ

“นี่แก...” เธอตวาดใส่รริณทร์ที่ยังคงก้มหน้ามึนรับรู้อการมาถึงของหล่อน “รีบลุกขึ้นมาซิ อย่ามาล่าออยนะ จะเอาเท้าไหร่ เซอะ ! มาขายละคร” โดยมีพุดพล่ามทำเพลงมาก เจ้าหล่อนหยิบธนบัตรปึกหนึ่งออกมาจากกระเป่าถือ เธอคำนวณคร่ำๆ ด้วยสายตาว่าไม่มากและไม่น้อยจนเกินไปในระดับที่รับได้ “เฮ้อ เอาไป แล้วอย่าหัวหมอจำทะเบียนไปแจ้งความล่ะ” พุดจบเธอก็โยนมันให้แกร์ริณทร์ ก่อนที่จะรีบสะบัดก้นงอนๆ เดินรีบเร่งไปขึ้นรถคันหรูซึ่งเร่งเครื่องยนต์รอเจ้าหล่อนแล้ว รถคันหรูราคาแพงพุ่งทะยานไปข้างหน้าบนถนนที่ว่างเปล่า ทิ้งเสียงเครื่องยนต์อันกระหึ่มก้องคล้ายกระตุ่นบอกผู้คนแถวนั้นว่าเรื่องของชาวบ้านได้จบลงแล้ว

รวิทรยังคงนั่ง ไร้การเขยื้อนกายขยับหลบยานพาหนะน้อยคันที่เคลื่อนที่ไปข้างหน้าตามเส้นทางการจราจร เธอมิได้เสียสติหรือตกตะลึงจนแทบขยับร่างกายส่วนใดมิได้ เธอเพียงแต่ตกอยู่ในภวังค์แห่งความผิดหวังว่าทำไมรถยนต์คันนั้นมีปิลิตซีพเธอเสีย ให้เธอได้ตายอย่างสาแก่ใจหวังไว้ นี่มิใช่ครั้งแรกที่เธอคิดฆ่าตัวตาย เธอเคยคิดลงมาแล้วถึงสามครั้ง ไม่ว่าจะเป็นการกลั่นใจในน้ำ การกระโดดตึก หรือแม้กระทั่งการจะเอามีดมาเขี่ยมือตนก็ตามที แต่จนแล้วจนรอดเธอก็มีสามารถลงมือกระทำตนเองได้ มิใช่ว่าเธอมีกล้าลงมือแต่ทุกคราวที่เธอกำลังจะตัดสินใจลงมือนั้น กลับมีเสียงหนึ่งมายับยั้งการกระทำอันมีนาให้ภัยเธอ

....เสียงของบุพการี แม่อันเป็นที่รักของเธอนั่นเอง

ในทุกคราวของการฆ่าตัวตายโดยเฉพาะในวินาทีที่เธอกำลังจะลงมือนั้น เสียงเรียกขานชื่อเธอก็ดังแว่วเข้ามาในหัว ‘รวิทรแม่รักลูกมากนะ’ ‘รวิทรเราต้องอยู่คู่ไปด้วยกันนะ’ ‘รวิทรเรามีกันอยู่สองคนอย่าทิ้งแม่ไปนะ’ และนั่นเองที่ทำให้เธอมีสามารถตัดใจลงมือปิดชีวิตตนเพื่อทิ้งมารดาอันเป็นที่รักไป

“หนูจะหนูเป็นอะไรเปล่า รีบลุกขึ้นเถอะเดี๋ยวรถก็มาเฉี่ยวเอาอีกหรือก”

เสียงนางพยาบาลวัยกลางคนซึ่งยืนดูเหตุการณ์อยู่นานส่งเสียงแว่วใกล้หูเธอ รวิทรหลุดจากภวังค์เมื่อนางพยาบาลเอื้อมมือมาเขย่าที่หัวไหล่เธอ นั่นทำให้เธอสังเกตเห็นปีกเงินที่หล่นอยู่ตรงหน้าเธอ คราวนี้เธอ

กระจ่างแกใจแล้วว่าว่าวัตถุใดกันที่ตกใส่ศีรษะของเธอในยามที่หญิงสาวคนนั้นเดินจากไป **เงินฟาดหัว** คำพูดนี้ตีก้องอยู่ในอกของเธอ ผู้หญิงคนนั้นใช้เงินฟาดหัวเรา เธอย้ำบอกกับตนเอง

“หนูรีบลุกเถอะ เจ็บตรงไหนหรือเปล่านี ” นางพยาบาลจับและดัน รรินทร์ให้ค้อยทรงตัวลุกขึ้นยืน “อืมไม่ได้เป็นอะไรมากนักหนา ถลอกนิดหน่อยตรงหลังมือ ปะ เตียวไปทำแผลกันก่อนนะเตียวมันจะติดเชื้อแล้วจะยุ่งไปกันใหญ่ ” นางพยาบาลพยักพเอ็ดทำท่าจะพารรินทร์เข้าไปในคลินิกนิรนาม

“ไม่เป็นไรค่ะ ขอขอบคุณมากค่ะ แผลแค่นี้เองเตียวหนูดูแลเองได้ค่ะ ไม่ต้องห่วงนะคะ.....คือหนูนัดเพื่อนเอาไว้ที่สวนนะคะ ต้องรีบไปแล้ว ” รรินทร์พูดพร้อมยกมือขึ้นกราบขอพระคุณนางพยาบาล จากนั้นทำท่าจะหันข้ามถนนไป แต่นางพยาบาลกล่าวทักดึงตัวเธอไว้

“ตายแล้วหนูจะ นีของหนูตกนะ ” นางพยาบาลพูดพลางยื่นปึกธนบัตรส่งให้ รรินทร์

รรินทร์มองดูปึกธนบัตรนั้นราวกับก้อนดินอันไร้ค่า ความรังเกียจเดียวดฉันท์พลุ่งพล่านอยู่ในอก เธอชิงซังการใช้เงินในทำนองเช่นนี้ ‘**เงินฟาดหัว**’ แต่เมื่อเธอเหลียวมองมายังปัจจุบัน ความจริงอันหนักอึ้งในอกก็กระตุ้นให้เธอยื่นมือออกไปรับธนบัตรปึกนั้น

เธอถอนหายใจ “ขอบคุณมากค่ะ”

บรรยากาศในสวนลุมพินีอันแสนรื่นรมย์ยังคงน่าอภิรมณ์เช่นเดิม ถึงแม้ว่านานกว่าหกเดือนแล้วที่เธอว่างเว้นการเหยียบเยือนสถานที่แห่งนี้ นับตั้งแต่เจ้าชายในฝันของเธอ(รวมถึงหญิงสาวอีกหลายคน) บินจากเธอไปอยู่ในดินแดนหมีขาวประเทศเยอรมันนี่ เพื่อเสริมสร้างวิชาชีพ ศัลยแพทย์ให้เข้มข้นแม่นยำมากยิ่งขึ้น เธอจึงมิได้เข้ามาเตร็ดเตร่เดินเล่น บ่อยครั้งนักเหมือนในคราวที่เธอคบหาดูใจกับชายหนุ่มนักเรียนแพทย์

วรินทร์หยุดกึก เมื่อสองหูสะดุดกับบางสิ่ง

ทำนองเพลงเบาเศร้าลอดผ่านเครื่องกระจายเสียง ราวกับผู้จัดรายการจะทราบถึงความทุกข์ตรมคับอกของวรินทร์ถึงได้เลือกสรรเพลงที่ตรงกับความรู้สึกของเธอ ณ ตอนนี้

‘...ที่เราเลิกร่างกัน เธอไม่ใช่คนผิด แต่ความดีของเธอเป็นดังยาพิษ ที่ทำให้ฉันนั้นต้องสิ้นใจ...’

เนื้อเพลงท่อนกลางกัดลึกกินใจ วรินทร์ขมตาลง เมื่อโสตประสาทแปลลสารเนื้อเพลงนั้น เธอค่อยๆ ไล่ความคับแค้นที่เริ่มกระจุกตัวที่สันจมูกออกไปให้หมดผ่านทางลมหายใจออก เพื่อยับยั้งหยดน้ำที่คลอเคลียอยู่ขอบตาซึ่งเปรียบเหมือนสันเขื่อนที่อาจพังทะลายลงได้ทุกเมื่อ หากเจ้าชายของเธอเห็นดวงตาที่ชุ่มไปด้วยน้ำตาแล้วละก็ ต่อให้เธออ้างว่าผงเข้าตาเขาก็คงยังรู้สึกทรมานใจอย่างแน่นอน แน่เสียยิ่งกว่าแซ่เป้ง ชายคนที่เธอนัดหมายไว้ และกำลังจะได้พบกันในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า นั้นเป็นห่วงเธอเสียยิ่งกว่าสิ่งใดๆในโลก (ถ้าไม่นับบิดามารดาเป็นที่สุดห่วง

ประการที่หนึ่งซึ่งมนุษย์ทุกคนควรตระหนัก) เธอ รรินทร์... ก็คงเป็นสิ่งสำคัญประการแรกที่เขาจะคิดถึงและให้ความสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด

รรินทร์ล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋ากระโปรงเพื่อจะหยิบผ้าเช็ดหน้า อากาเรสของแผลถลอกที่หลังฝ่ามือ ก็เตือนให้เธอต้องเป็นกังวลว่าจะบอกแก่ชายคนรักของเธอว่าได้มันมาด้วยเหตุอันใด รรินทร์ถอนหายใจอีกครั้งพร้อมกับดึงผ้าเช็ดหน้าออกมา จากนั้นเร่งฝีเท้าอีกนิดเข้าไปในห้อง สุขาสาธารณะที่อยู่ตรงหน้าเพื่อล้างแผลด้วยน้ำเปล่า เธอเริ่มกลัวว่ามันจะอักเสบจนร่างกายเธอเกินจะเยียวยาได้ทัน จนลุลกลามกว่าแค่แผลถลอกธรรมดา

หลังจากเธอใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดมือไม่จนแห้งดีแล้ว จึงเก็บมันเข้าไปที่กระเป๋ากระโปรงดังเดิม ต่อด้วยการใช้มือที่ไร้รอยบาดแผลปิดเศษหยดน้ำที่กระเซ็นมาเลอะกระโปรงเธอ จนไปโดนเข้ากับปีกเงินในกระเป๋ากระโปรงอีกครั้ง เธอเกิดความรู้สึกขัดแย้งย่ำแย่ขึ้นมาอีกครั้งที่นึกขึ้นได้ว่าเงินก้อนนี้มาอยู่กับเธอได้อย่างไร แต่เธอก็พยายามลืมนั้นและซบไล่ความรู้สึกแห่งศักดิ์ศรีออกไป ในเมื่อความจริงมันตอกย้ำให้เธอตระหนักชัดในโลกของการมี 'เงิน' เป็นสิ่งแลกเปลี่ยนข้าวปลาอาหารเพื่อการดำรงชีวิตอยู่รอดไปวันๆ

รรินทร์เดินต่อไปหลังจากนั้น ผ่านผู้คนที่ปฏิเสธการกลับไปเยี่ยมเยียนบ้านเกิดซึ่งบางตากว่าทุกคราวที่เธอเคยเห็น บ้างจับกลุ่ม บ้างโดดเดี่ยว สวนทางกับผู้ที่เดินไปมาซวกไขว่ตามอรัญาศัย รรินทร์หันไปมองยัง

กลุ่มหญิงสาวในชุดเล่นโยคะบนลานหญ้าโล่งเตียนด้านข้างที่กำลังหัวเราะต่อกระซิบกันอย่างเบาๆ นั่งหันหน้าไปทางเดียวกันเข้าหาอาจารย์หญิงวัยกลางคนที่กำลังเริ่มอธิบายการทำกรอบอุ้งร่างกายก่อนการบิดดัดตามท่าทางโยคะ ความรู้สึกอิจฉาเล็กๆ พ่นไอร้อนให้ชุ่มร้อนรุ่มทั่วทรวงอก รินทรอยู่หัววูบหนึ่ง เธอสงสัยว่าหญิงสาวพวกนั้นกำลังซุบซิบเรื่องชายหนุ่มมาดเทในที่ทำงานเดียวกัน หรือดาราคณโพรตใดที่กำลังมีข่าวเสียหาย เหมือนกับเธอในสมัยเมื่อมีเพื่อนหญิงแท้และหญิงเทียมนั่งล้อมวงซุบซิบเรื่องราวต่างๆ นานา ตั้งแต่ซากกะเบือยันเรือรบอย่างออกรสออกชาติบ่อยครั้ง

รินทรถอนหายใจเมื่อเดินผ่านกลุ่มหญิงสาวพวกนั้นมาจนถึงทางแยก ซึ่งเมื่อมองออกไปทางด้านนอกประตูสวนจะเป็นที่ประดิษฐานพระบรมรูปรัชกาลที่หก เธอเลี้ยวก่อนที่จะเดินไล่ไปตามขอบกระถางต้นไม้ยาวซึ่งปลูกพันธุ์ไม้ดอกสวยสดงดงามตลอดจนสุดแนว ผ่านหน้าห้องสมุดสาธารณะสวนลุมพินี เธอเดินลัดเลาะไปเรื่อยๆ จนถึงศาลารูปทรงห้าเหลี่ยมที่ตั้งติดกับแนวสวนต้นปาล์ม ด้านข้างศาลามีบ่อบัวที่ปลูกไว้เต็มสระ ภายในศาลามีชายหนุ่มคนหนึ่งรูปทรงสง่า เขาลุกขึ้นยืนโบกไม้โบกมือให้เธอ ด้วยนิสัยอย่างเขาคงมารอก่อนเวลานัดครึ่งชั่วโมง รินทรคิดพริ้วแกมมือที่มีแผลถลอกจนแน่น เพื่อกระตุ้นให้เธอมีความรู้สึกแสบเจ็บเกิดขึ้นเมื่อภาพใบหน้าเพื่อนยิ้มร่ากั้นเด็กลอยละลิวปลิวข้ามเข้าหา ยามเมื่อเธอสาวเท้าตรงไปที่ศาลาเรื่อยๆ เธอเบือนหน้าไปมองสิ่งอื่นนานสองสาม

ก้าวก่อนที่จะเดินเข้าไปถึงภายในศาลา แล้วคลายมือออก ความรู้สึกแสบเจ็บของแผลเด่นตุ้บตุ้บแผ่วเบาหลังมือเธอ

“มารอรินทรินานหรือยัง.....นนท์” พุดจบ กล้ามเนื้อมูมปากกระตุกยกคางขึ้น เกร็งคางได้รูปยิ้มสวย

“ไม่เลย นนท์เพิ่งมาถึงเมื่อครู่นี้เอง ” น้ำเสียงทุ้มนุ่มคุ่นเคยทะเลงหัวใจรินทร ที่บ่อยครั้งดูราวกับหยุดเต้นเพื่อคอยฟังเสียงแห่งชีวิตเสียงนี้ มาปลุกหัวใจตื่นรัวอีกครั้ง เธอนั่งลงที่ม้านั่งภายในศาลา ส่วนนนท์ยังคงยืนมาดเดิม คือยืนตรงหน้าเธออย่างที่เราเคยขอเขาไว้ หากไร้เก้าอี้ตรงหน้าก็ต้องยืนจ้องหรืออาจนั่งลงที่พื้นตรงหน้าเธอเท่านั้น เพื่อที่ว่าเธอจะได้ไม่ต้องเหลียวหันไปหาเขาให้เมื่อยคอ

“รินทร...นนท์คิดถึงรินทรมากเลยรู้ไหม..... ”นนท์พูดพลางก้มโค้งลำตัวยาว ยื่นใบหน้าที่ดวงตากลมโตส่งแววออกอ่อน สองมือซุกเข้ากระเป๋ากางเกง ทำนายแบบสุดเท่ที่นนท์ชอบทำ “.....อยากให้รินทรไปอยู่ด้วยกับนนท์ที่นั่นด้วยจัง นนท์จะได้เอารินทรไปอวดเพื่อนว่านนท์มีแฟนสวยแค่ไหน” แล้วเขาก็เริ่มขมวดคิ้วเรียงยาวดกหนา ริมฝีปากบางยื่นนูนออกมา จากนั้นพ่นลมผ่านสันจมูกอันโด่งสวยได้รูป เพื่อแสดงออกถึงสิ่งที่คับอกซัดใจ “.....พวกมันชอบแซวนนท์ว่า เป็นแสบบ้างละ เป็นเกย์บ้างละ เพราะว่ามันที่ไม่ยอมมองผู้หญิงคนไหนเลย....”

การพินยืมของรินทรต้องมีอันสิ้นสุดลง เพราะการพินทำสิ่งที่อารมณ์ตนมิได้ตอบสนองด้วยนั้น ช่างแสนยาวนานและลำบากเสียจริง

รักแล้วร้าวรานใจโยใจรัก
รักหนอรักรัดร่างทุนทุราย
รู้รักหรือรักรู้ไร้ความหมาย
เรียงรายไว้รับรู้ร้างลาถิ่น

ตัวอย่าง จิตร

ติดต่อผู้เขียนหรือสั่งหนังสือได้ที่
jtthailand@hotmail.com
โทร 081-019-8229

ISBN 978-616-7019-37-6

9 786167 019376

ราคา 350 บาท